

и се отнесе пакъ нанейде. Насъбрана
 тълпа гъмжеше тамъ и вряна неразбрана
 ехтеше. Свърналъ пътъ нататъкъ, впери гледъ
 и самъ Войводата. Средъ струпана отворедъ
 навалица, борци двамина заловени
 се тамъ овъртваха, — но вече у опрений
 съ разперени ръце въ земята голъ помакъ/
 се беше впилъ превитъ широкоплещъ юнакъ
 (известний въ Каменградъ Долнемахленскъ Търне),
 напрегнатъ на гърбътъ помака да превърне.
 Огъватъ се съ зехтинъ намазани тела
 на слънце; едъръ потъ набърчени чела/
 въ черни вратове обръснати облива;
 като пиявици, издута се извива
 тукъ жила, миши тамъ изпъкватъ на ръце
 изпънати... Съ ядъ извърща тозъ лице,
 а онзи, вежди свилъ, накървенъ погледъ мята...
 Ей гръмна екотъ пакъ: превърнатъ на земята
 на гръбъ, подйе ръце надвития помакъ:
 на победителя че се предава, знакъ, —
 а той изстъпи се, чевръсто вмигъ изправенъ,
 и гордъ се около огледа. Обезславенъ,
 и победения увесенъ следъ това
 се дигна. Гъстата навалица съ мълва
 и шумъ полека се разижда... А бумтяха
 все още тъпани на върхътъ и пищяха
 зурли, — тамъ още все не бе се разпилялъ
 събора: още все допиватъ своя дялъ
 мнозина тамо на моравата зелена.

Между това, дошле отдавна при Младена
 и разположени посредъ широкий дворъ,
 подъ гъстата лоза, въ спокоенъ разговоръ
 седяха попъ Матей и Дивисилъ — желани
 и драги гостени. Отъ шумний сборъ прибрани
 тѣй рѣно, омисльъ ги беше тукъ довелъ;
 но съ забикалки се отъ своята прека цель

